

Arrest

nr. 157 237 van 27 november 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 9 september 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 augustus 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 oktober 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat Mr. T. RENCKENS en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Kameroense nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Yaoundé; u groeide op in Douala.

*U vroeg een **eerste maal asiel** aan op 4 april 2001. U verklaarde te zijn vervolgd, omdat u naar aanleiding van de arrestatie van een priester uw verontwaardiging had bekend gemaakt bij het bisdom en de autoriteiten. Daarnaast stelde u verschillende malen te zijn gearresteerd in het kader van uw activiteiten voor de Human Rights Defence Associaton/Association de Défence des Droits de l'Homme (HRDA/ADDH), die de schendingen van mensenrechten in Kameroen actief opspoorde en publiek*

maakte. U verklaarde het land te hebben verlaten omdat u vernomen had dat 2 andere leden van deze organisatie waren geëxecuteerd. Op 21 september 2001 nam het Commissariaatgeneraal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (hierna 'CGVS') een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. De beroepen tot schorsing en tot nietigverklaring die bij de Raad van State werden ingediend tegen deze weigeringsbeslissing werden op 23 mei 2002 verworpen. U keerde niet naar uw land van oorsprong terug.

Op 5 mei 2015 vroeg u een **tweede maal asiel** aan. U legde in het kader van voorliggende asielaanvraag volgende documenten neer; een kopie van 4 pagina's (waaronder de identiteitspagina) uit een Kameroens paspoort op uw naam; een schriftelijke neerslag van uw asielrelaas; 2 convocaties van de politie (dd. 2 april en 10 april 2015) op uw naam en een omslag die vanuit Kameroen naar België werd verstuurd; een artikel van V.N. over mensenrechtenactivist Kongso Stephen en een artikel van P.K., getiteld 'Religious revival in the Roman catholic church and the autochthony-allochthony conflict in Cameroon'.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Ten eerste kan worden opgemerkt dat in het kader van uw eerste asielaanvraag een bevestigende beslissing van weigering van verblijf werd genomen door het CGVS. De beroepen tot schorsing en tot nietigverklaring die bij de Raad van State werden ingediend tegen deze weigeringsbeslissing werden op 23 mei 2002 verworpen.

Voor wat de nieuwe elementen betreft die u in het kader van uw tweede asielaanvraag voorlegde, kunnen volgende bedenkingen worden gemaakt.

Met betrekking tot de **schriftelijke verklaring** die u in het kader van voorliggende aanvraag neerlegde kan het volgende worden vastgesteld. U zette hierin nogmaals de motieven uiteen die u in het kader van uw eerste asielaanvraag aanhaalde. Daarnaast haalde u in deze schriftelijke verklaring een nieuwe arrestatie (op 19 maart 2001) en detentie aan, die u niet tijdens uw eerste asielaanvraag vermeldde. U stelde in de schriftelijke verklaring dat dit laatste belangrijke feit zonder reden ontbreekt in het gehoor (dd. 04/04/2001) in het kader van uw eerste asielaanvraag, terwijl dit volgens u onder andere de basis en de rechtstreekse reden voor uw vlucht vormde (zie schriftelijke verklaring). Daarnaast vermeldde u in deze schriftelijke verklaring dat u op 8 januari 2001 op missie naar Yaoundé vertrok waar op 17 januari 2001 een Frans-Afrikaanse topbijeenkomst plaatsvond en dat u naar aanleiding hiervan vervolgd werd. Volgens uw verklaringen werd tijdens het gehoor in het kader van uw eerste asielaanvraag verkeerdelijk 8 februari 2001 en 17 februari 2001 genoteerd als respectievelijke data van uw vertrek op missie en van de topbijeenkomst in Yaoundé (zie schriftelijke verklaring).

Er kan in dat verband vooreerst worden opgemerkt dat op 21 september 2001 door het CGVS een bevestigende beslissing van weigering van verblijf werd genomen, op basis van de ongeloofwaardigheid van uw beweerde lidmaatschap van de HRDA/ADDH, van tegenstrijdige en vage verklaringen over uw (6) beweerde arrestaties, alsook omwille van de ongeloofwaardigheid van uw beweerde missie naar Yaoundé in het kader van een topbijeenkomst van Franssprekende Afrikaanse landen op 8 februari 2001 en uw beweerde vervolging in dat verband. Het beroep tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring die tegen deze weigeringsbeslissing werden ingediend, werden beiden verworpen op 23 mei 2002. Er kan verder worden opgemerkt dat het louter toevoegen in uw schriftelijke verklaring van een nieuwe (7de) arrestatie (die u dateert op 19 maart 2001), waarvan u nu zegt dat deze de aanleiding vormt tot uw vertrek, en waarvan u ook zegt dat deze niet werd genoteerd door uw interviewer, de vaststellingen en argumenten in verband met uw eerste asielaanvraag niet kunnen wijzigen. Uit het administratief dossier van uw eerste asielaanvraag blijkt u volstrekt geen melding te hebben gemaakt van enige arrestatie en bijhorende detentie op 19 maart 2001, niet tijdens het gehoor door de DVZ (dd. 04/04/2001), maar evenmin tijdens het gehoor door het CGVS (dd. 07/05/2001). In het licht van de conclusie in de beslissing van het CGVS van 21 september 2001 dat uw vervolging ongeloofwaardig werd geacht, kan dan ook geen geloof worden gehecht aan deze (bijkomende) arrestatie, te meer omdat deze volgens uw verklaringen eveneens verband houdt met uw missie op 8 januari 2001 naar aanleiding van de topbijeenkomst van Franssprekende Afrikaanse landen in Yaoundé op 17 januari 2001 en de geloofwaardigheid van deze missie door het CGVS in haar beslissing van 21 september 2001 sterk werd betwijfeld.

U stelde in de schriftelijke verklaring ook dat er tijdens het gehoor verkeerde data werden genoteerd en u dateerde de top van Franssprekende landen in Yaoundé in de schriftelijke verklaring op 17 januari 2001 en uw missie in dat verband op 8 januari 2001. Nochtans heeft u tijdens uw eerste asielaanvraag voor de DVZ (gehoor dd. 04/04/2001, pt. 42) en het CGVS (gehoor dd. 07/05/2001, p. 7 en 8) consequent verklaard dat u op 8 februari 2001 op missie werd gestuurd naar Yaoundé en dat de topbijeenkomst op 17 februari 2001 zou plaatsvinden. Het louter aanpassen van de datum van uw

missie naar Yaoundé van 8 februari 2001 naar 8 januari 2001, nadat het CGVS nota bene in haar weigeringsbeslissing van 21 september 2001 zelf reeds had opgemerkt dat de topbijeenkomst van Franssprekende Afrikaanse landen in werkelijkheid op 17 januari 2001 plaatsvond in Yaounde en niet op 17 februari 2001, zoals u zei, en het dus onaannemelijk was dat u op 8 februari 2001 op missie werd gestuurd in verband met een topbijeenkomst die toen al voorbij was, is volstrekt niet afdoende om de geloofwaardigheid van uw verklaringen te herstellen, doch integendeel.

Voor wat de door u neergelegde **2 convocaties van de politie** (dd. 2 april en 10 april 2015) betreft kan het volgende worden opgemerkt. U verklaarde in dat verband voor de DVZ dat u op 10 april 2015 een telefoontje van uw buurman J.C. uit Bonaberi kreeg, waarin hij zei dat hij deze 2 oproepingen had gekregen van de politie. Uw buurman zou ook eerder al convocaties hebben gekregen, maar deze hebben weggegooid. U verkreeg de 2 convocaties via uw broer Daniel, die ze naar België stuurde (gehoor DVZ dd. 12/06/2015, ptn. 15 en 17). U legde echter bedenkelijke verklaringen af over waarom uw buurman pas contact met u opnam na de ontvangst van 2 aan u gerichte convocaties die in 2015 waren gedateerd, maar eerdere aan u gerichte convocaties had weggegooid. Aanvankelijk zei u dat J.C. vóór het ontvangen van deze 2 recente convocaties nog convocaties had ontvangen, maar dat hij u toen niet kon contacteren (gehoor CGVS, p. 7). Wanneer u – in de lijn van uw eerdere verklaringen – werd gevraagd waarom hij bij de eerdere convocaties geen contact met u kon opnemen en dit enkel deed bij de laatste, antwoordde u vreemd genoeg in strijd met uw eerdere verklaringen dat hij wél contact met u kon opnemen, maar dat hij nooit verteld had dat er vóór die 2 convocaties ook nog andere convocaties voor u waren toegekomen; u voegde eraan toe dat hij die eerdere convocaties niet belangrijk achtte en dat hij ze weggooide (gehoor CGVS, p. 8). Men zou toch verwachten dat u hierover coherente verklaringen zou afleggen. Bovendien verhelderen uw verklaringen geenszins waarom uw buurman zich pas in 2015 – zijnde 14 jaar na uw vertrek - zou realiseren dat de convocaties die voor u toekwamen wel belangrijk voor u konden zijn, maar de eerdere convocaties dermate onbelangrijk achtte dat hij ze weggooide, zonder er zelfs met u over gepraat te hebben. Daarnaast is het ook vreemd dat u de volledige naam van deze buurman J.C., met wie u telefonisch contact heeft, niet blijkt te kennen (gehoor CGVS, p. 8). Er kunnen in verband met de convocaties nog enkele opmerkingen met betrekking tot de inhoud worden gemaakt. Vooreerst is het uiterst opmerkelijk dat op beide documenten die gedateerd zijn op 2 en 10 april 2015 de vermelding 'URGENT' voorkomt, vermits u reeds 14 jaar geleden het land heeft verlaten. Daarnaast kan uw bewering voor de DVZ dat uw buurman vóór hij deze 2 convocaties ontving nog andere convocaties voor u kreeg, maar deze weggooide, worden betwijfeld, in het licht van de vaststelling dat op de convocatie van 02/04/2015 als nummer 001 staat en op deze van 10/04/2015 het nummer 002. De nummers die erop staan genoteerd suggereren dan ook dat het de eerste 2 convocaties betreft die aan u werden geadresseerd, wat merkwaardig is vermits u zo lang geleden al vertrokken bent. Dat men u pas na 14 jaar zou uitnodigen in verband met de door u aangehaalde asielmotieven is hoogst onwaarschijnlijk en bevestigt de eerdere twijfels over de geloofwaardigheid van uw vervolging. Op de convocaties staat overigens enkel als reden voor de uitnodiging 'Affaire le concernant'. U verklaarde hierover zelf dat u 80 tot 90% zeker bent dat de convocaties verband houden met uw vorige asielaanvraag (gehoor DVZ dd. 12/06/2015, pt. 15), maar hiervoor is op de convocaties zelf geen enkele indicatie terug te vinden. Deze convocaties doen bijgevolg geen afbreuk aan de in het kader van uw eerste asielaanvraag gedane vaststellingen.

Wat de door u voorgelegde **kopies van een Kameroens paspoort** op uw naam betreft, kan worden opgemerkt dat u in het kader van uw eerste asielaanvraag verklaarde niet in het bezit te zijn van een nationaal paspoort (gehoor DVZ dd. 04/04/2001, pt. 17). Uit de kopies van het paspoort kan niet worden afgeleid wanneer of waar dit paspoort u werd afgeleverd. U verklaarde voor het CGVS dat u het enkel gebruikte om naar Nigeria te reizen en dat u een vals paspoort gebruikte toen u Kameroen verliet (gehoor CGVS, p. 9). Toen de protection officer u vroeg wanneer u de kopies van het paspoort nam, antwoordde u aanvankelijk dat het 15 jaar geleden was ; dat u toen nog in Kameroen was en dat u altijd kopies van uw documenten neemt voor de veiligheid (gehoor CGVS, p. 9). Even later corrigeerde u dit en zei u dat u het paspoort 11 of 12 jaar geleden kopieerde, omdat uw vader het paspoort 2 of 3 jaar na het indienen van uw eerste asielaanvraag naar u opstuurde (gehoor CGVS, p. 9). Het is merkwaardig dat u ook hierover uw verklaringen bijstelt. De kopies van het paspoort vormen een begin van bewijs voor uw identiteit, maar doen op zich geen afbreuk aan de argumentatie van de weigeringsbeslissing van het CGVS in het kader van uw eerste asielaanvraag.

De **omslag** die werd verstuurd vanuit Kameroen, doet evenmin afbreuk aan de vaststellingen gedaan in het kader van uw vorige asielaanvraag.

Voor wat het door u voorgelegde **artikel van V.N. over mensenrechtenactivist Kongso Stephen en een artikel van P.K., getiteld 'Religious revival in the Roman catholic church and the autochthony-allochthony conflict in Cameroon'** betreft, kan het volgende worden opgemerkt. U legde volgens uw eigen verklaringen het eerste artikel voor omdat hieruit blijkt dat de Kameroense autoriteiten nog steeds mensenrechtenactivisten vervolgen; in casu werd mensenrechtenactivist Kongso

Stephe volgens u op 8 mei van dit jaar opgesloten (gehoor CGVS, p. 7). U leidt hieruit af dat de omstandigheden in Kameroen nog steeds dezelfde zijn als toen u vertrok (gehoor CGVS, p. 7). U legde het tweede artikel voor om de omstandigheden uit te leggen waarin u politiek actief werd (gehoor CGVS, p. 6). Deze artikels beschrijven echter feiten, die niet afdoende zijn om de conclusies die in het kader van uw eerste asielaanvraag werden gemaakt te wijzigen en doen ook geen afbreuk aan hogervermelde opmerkingen over de andere nieuwe elementen die u in het kader van uw tweede asielaanvraag voorlegde.

In het algemeen kan ook nog worden opgemerkt dat het verbazing wekt dat u pas na 14 jaar een nieuwe asielaanvraag indient. Uw verklaring voor de DVZ dat u eerder geen contact meer had met uw familie, werkgever of advocaat en pas opnieuw asiel vroeg toen uw buurman u contacteerde in verband met de convocaties die hij voor u kreeg zijn volstrekt niet overtuigend als verantwoording hiervoor. U verklaarde immers evenzeer dat u wel contact had met zakelijke partners in Kameroen (gehoor DVZ dd. 12/06/2015, pt. 19 en gehoor CGVS, p. 5) en voor het CGVS verklaarde u dat u vanuit België wel contact had met uw vader (die in 2010 overleed) en vanaf 2012 ook contact had met uw moeder en ook telefoneerde en contact had via Facebook met 2 zussen en een broer (gehoor CGVS, p. 5-6). Men zou toch verwachten dat u eerder inspanningen zou hebben gedaan om de personen met wie u contact had te vragen om u nieuwe elementen te bezorgen in het kader van een eventuele tweede asielaanvraag.

Uit al het voorgaande blijkt dat u uw land uit 'vrees voor vervolging' heeft verlaten of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zou lopen, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In wat zich aandient als een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet), van het motiveringsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker stelt dat hij een schriftelijke verklaring heeft opgesteld om onduidelijkheden te verklaren die het gevolg zijn van druk of angst tijdens de gehoren door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) en/of het Commissariaat-generaal (hierna: CGVS). De datum van 17 februari 2001 berust volgens hem op een communicatiestoornis tussen hem, de interviewer en zijn toenmalige advocaat. Nu hij heden de Nederlandse taal machtig is, wenst hij deze onduidelijkheid op te helderen. "Verzoeker bevestigt hierbij uitdrukkelijk dat hij op 08.01.2001 zijn woonplaats Douala verliet om naar Yaounde te reizen en daar de top van Franssprekende Afrikaanse landen van 17.01.2001 bij te wonen. Verzoeker diende daar samen met zijn collega's dhr. E.T. (afgevaardigde voor Buea) en dhr. A.J. (afgevaardigde voor Kumba) toezicht te houden op gevallen van mensenrechtenschendingen die zouden kunnen voorvallen in de rand van deze top. Op 14.01.2001 werd verzoeker vervolgens samen met dhr. T. en dhr. A.J. opgesloten in de politiegevangenis van Meleng. De Commissaris-Generaal kan verzoeker dit misverstand niet verwijten."

Vervolgens stelt verzoeker dat hij sinds midden 2013 opnieuw contact heeft met zijn vroegere buurman, dit telefonisch en in het geheim omdat zijn buurman te kennen geeft dat de veiligheidsdiensten zijn woonomgeving observeren. Tijdens het telefoongesprek op 10 april 2015 over de laatste convocatie vertelde de buurman dat er voor 2013 nog convocaties aan verzoeker werden verstuurd, maar dat hij deze had weggegooid omdat hij de situatie van verzoeker kende. "De serie nummers die op beide convocaties staan genoteerd (001 en 002) tonen aan dat beide oproepingen afgegeven zijn door de police judiciaire-Bonaberi, in de administratieve volgorde van de documenten die op naam van dhr. Benedict Arrey afgeleverd worden binnen het jaar 2015. Dit ontkracht de stelling van de Commissaris Generaal dat verzoeker tussen 2001 en april 2015 geen convocaties hebben ontvangen. Verzoeker wenst te verduidelijken dat de vermeldingen 'URGENT' en 'affaire le concernant' in de convocaties een soort van automatisme blijkt te zijn in Kameroen. Deze vermeldingen komen op elke oproeping voor. De geloofwaardigheid van de beweringen van verzoeker worden hierdoor dan ook niet aangetast."

Aangaande zijn paspoort vertelt verzoeker dat hij in Kameroen een paspoort had dat was afgeleverd in Buea-Kameroen omstreeks 2000 wanneer hij naar Nigeria moest reizen voor privé zaken, hetgeen hij tijdens zijn gehoor op 12 juni 2015 aan de interviewer liet weten. In de nacht van 2 maart 2001 kon hij niet met dit paspoort naar het buitenland vluchten aangezien hij al nationaal geseind stond. Zijn vader

stuurde dit paspoort pas in 2003 naar België, maar het kwam te laat aan wanneer zijn asielprocedure al beëindigd was.

Verder meent verzoeker dat verweerder ten onrechte voorbij gaat aan de twee artikels die verzoeker aanbrengt. Verzoeker voegt tevens een uittreksel bij uit het jaarverslag van Amnesty International waaruit volgens hem duidelijk het repressieve overheidsoptreden blijkt dat de Kameroense autoriteiten ten aanzien van mensenrechtenactivisten, een groep waartoe verzoeker ook behoort.

2.1.2. In wat zich aandient als een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van het motiveringsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker stelt als volgt in zijn verzoekschrift:

“Zoals supra reeds uiteengezet staat niet ter discussie dat verzoeker lid was van een mensenrechtenorganisatie binnen Kameroen.

In deze omstandigheden loopt verzoeker bij een terugkeer naar Kameroen sowieso een ernstig risico het slachtoffer te worden van onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

De Commissaris-Generaal gaat voorbij aan het gegeven dat verzoeker tot deze risicogroep behoort.

Verzoeker heeft in hoge mate aannemelijk gemaakt dat hij minstens in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.”

2.1.3. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift de volgende stukken: een kopie van een Kameroens paspoort (stuk 1), een kopie van een attest van immatriculatie van 1 juli 2015 (stuk 2), een attest van inburgering van 30 juli 2010 (stuk 3), een attest van gezinssamenstelling van 14 juli 2015 (stuk 4), twee schrijvens van HRDA van respectievelijk 21 augustus 2001 en 29 juli 2002 (stukken 5 en 6), een briefomslag van 13 april 2015 (stuk 7), een kopie van een convocatie van 2 april 2015 (stuk 8) en van 10 april 2015 (stuk 9), een uittreksel van een rapport van Amnesty International met betrekking tot Kameroen (stuk 10), een schriftelijke verklaring van 20 augustus 2015 (stuk 13) en twee artikelen (stukken 14 en 15).

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.3.1. Vooreerst dient opgemerkt dat verzoeker in België een eerste maal asiel aanvraag op 4 april 2001 en dat deze asielaanvraag op 21 september 2001 werd afgesloten door de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van verblijf. Het beroep bij de Raad van State tegen voormelde beslissing werd op 23 mei 2002 verworpen, zodat voormelde beslissing van de commissaris-generaal definitief is geworden. Op 5 mei 2015 diende verzoeker in België een tweede asielaanvraag in, waarbij hij de volgende documenten voorlegde: (i) een kopie van enkele pagina's uit een Kameroens paspoort op zijn naam, (ii) een schriftelijk verslag van zijn asielrelaas, (iii) twee convocaties van 2 april 2015 en 10 april 2015, (iv) een omslag die vanuit Kameroen naar België werd gestuurd, en (v) twee artikelen (zie map 'Documenten' in het administratief dossier en verzoekschrift, stukken 1, 7-9 en 14-15).

Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift aanvoert dat de opgestelde schriftelijke uiteenzetting van zijn asielrelaas ertoe noopt onduidelijkheden te verklaren die het gevolg zijn van druk of angst tijdens de gehoren op de DVZ en/of het CGVS, dient opgemerkt dat verzoeker niet veertien jaar na het afsluiten van zijn eerste asielaanvraag middels onderhavige asielaanvraag of onderhavig verzoekschrift beroep kan aantekenen tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 21 september 2001 in het kader van zijn eerste asielaanvraag. Op welke wijze een schriftelijke uiteenzetting op zich bovendien afbreuk zou kunnen doen aan de pertinente vaststellingen in het kader van zijn eerste asielaanvraag, kan niet worden ingezien, temeer daar deze schriftelijke uiteenzetting elementen bevat, die niet aan bod kwamen in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag, hetgeen afbreuk doet aan de ernst en de geloofwaardigheid van zowel deze uiteenzetting als dit bijkomende element: *“Er kan in dat verband vooreerst worden opgemerkt dat op 21 september 2001 door het CGVS een bevestigende beslissing van weigering van verblijf werd genomen, op basis van de ongeloofwaardigheid van uw beweerde lidmaatschap van de HRDA/ADDH, van tegenstrijdige en vage verklaringen over uw (6) beweerde arrestaties, alsook omwille van de ongeloofwaardigheid van uw beweerde missie naar Yaoundé in het kader van een topbijeenkomst van Franssprekende Afrikaanse landen op 8 februari 2001 en uw beweerde vervolging in dat verband. Het beroep tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring die tegen deze weigeringsbeslissing werden ingediend, werden beiden verworpen op 23 mei 2002. Er kan verder worden opgemerkt dat het louter toevoegen in uw schriftelijke verklaring van*

een nieuwe (7de) arrestatie (die u dateert op 19 maart 2001), waarvan u nu zegt dat deze de aanleiding vormt tot uw vertrek, en waarvan u ook zegt dat deze niet werd genoteerd door uw interviewer, de vaststellingen en argumenten in verband met uw eerste asielaanvraag niet kunnen wijzigen. Uit het administratief dossier van uw eerste asielaanvraag blijkt u volstrekt geen melding te hebben gemaakt van enige arrestatie en bijhorende detentie op 19 maart 2001, niet tijdens het gehoor door de DVZ (dd. 04/04/2001), maar evenmin tijdens het gehoor door het CGVS (dd. 07/05/2001). In het licht van de conclusie in de beslissing van het CGVS van 21 september 2001 dat uw vervolging ongeloofwaardig werd geacht, kan dan ook geen geloof worden gehecht aan deze (bijkomende) arrestatie, te meer omdat deze volgens uw verklaringen eveneens verband houdt met uw missie op 8 januari 2001 naar aanleiding van de topbijeenkomst van Franssprekende Afrikaanse landen in Yaoundé op 17 januari 2001 en de geloofwaardigheid van deze missie door het CGVS in haar beslissing van 21 september 2001 sterk werd betwijfeld.

U stelde in de schriftelijke verklaring ook dat er tijdens het gehoor verkeerde data werden genoteerd en u dateerde de top van Franssprekende landen in Yaoundé in de schriftelijke verklaring op 17 januari 2001 en uw missie in dat verband op 8 januari 2001. Nochtans heeft u tijdens uw eerste asielaanvraag voor de DVZ (gehoor dd. 04/04/2001, pt. 42) en het CGVS (gehoor dd. 07/05/2001, p. 7 en 8) consequent verklaard dat u op 8 februari 2001 op missie werd gestuurd naar Yaoundé en dat de topbijeenkomst op 17 februari 2001 zou plaatsvinden. Het louter aanpassen van de datum van uw missie naar Yaoundé van 8 februari 2001 naar 8 januari 2001, nadat het CGVS nota bene in haar weigeringsbeslissing van 21 september 2001 zelf reeds had opgemerkt dat de topbijeenkomst van Franssprekende Afrikaanse landen in werkelijkheid op 17 januari 2001 plaatsvond in Yaoundé en niet op 17 februari 2001, zoals u zei, en het dus onaannemelijk was dat u op 8 februari 2001 op missie werd gestuurd in verband met een topbijeenkomst die toen al voorbij was, is volstrekt niet afdoende om de geloofwaardigheid van uw verklaringen te herstellen, doch integendeel."

Deze motieven worden door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Vervolgens wijst verzoeker er in onderhavig verzoekschrift op dat hij sinds midden 2013 opnieuw contact heeft met zijn vroegere buurman die hem de twee neergelegde convocaties opstuurde. Met betrekking tot deze convocaties wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

"Voor wat de door u neergelegde **2 convocaties van de politie** (dd. 2 april en 10 april 2015) betreft kan het volgende worden opgemerkt. U verklaarde in dat verband voor de DVZ dat u op 10 april 2015 een telefoontje van uw buurman J.C. uit Bonaberi kreeg, waarin hij zei dat hij deze 2 oproepingen had gekregen van de politie. Uw buurman zou ook eerder al convocaties hebben gekregen, maar deze hebben weggegooid. U verkreeg de 2 convocaties via uw broer Daniel, die ze naar België stuurde (gehoor DVZ dd. 12/06/2015, ptn. 15 en 17). U legde echter bedenkelijke verklaringen af over waarom uw buurman pas contact met u opnam na de ontvangst van 2 aan u gerichte convocaties die in 2015 waren gedateerd, maar eerdere aan u gerichte convocaties had weggegooid. Aanvankelijk zei u dat J.C. vóór het ontvangen van deze 2 recente convocaties nog convocaties had ontvangen, maar dat hij u toen niet kon contacteren (gehoor CGVS, p. 7). Wanneer u – in de lijn van uw eerdere verklaringen – werd gevraagd waarom hij bij de eerdere convocaties geen contact met u kon opnemen en dit enkel deed bij de laatste, antwoordde u vreemd genoeg in strijd met uw eerdere verklaringen dat hij wél contact met u kon opnemen, maar dat hij nooit verteld had dat er vóór die 2 convocaties ook nog andere convocaties voor u waren toegekomen; u voegde eraan toe dat hij die eerdere convocaties niet belangrijk achtte en dat hij ze weggooid (gehoor CGVS, p. 8). Men zou toch verwachten dat u hierover coherente verklaringen zou afleggen. Bovendien verhelderen uw verklaringen geenszins waarom uw buurman zich pas in 2015 – zijnde 14 jaar na uw vertrek - zou realiseren dat de convocaties die voor u toekwamen wel belangrijk voor u konden zijn, maar de eerdere convocaties dermate onbelangrijk achtte dat hij ze weggooid, zonder er zelfs met u over gepraat te hebben. Daarnaast is het ook vreemd dat u de volledige naam van deze buurman J.C., met wie u telefonisch contact heeft, niet blijkt te kennen (gehoor CGVS, p. 8). Er kunnen in verband met de convocaties nog enkele opmerkingen met betrekking tot de inhoud worden gemaakt. Vooreerst is het uiterst opmerkelijk dat op beide documenten die gedateerd zijn op 2 en 10 april 2015 de vermelding 'URGENT' voorkomt, vermits u reeds 14 jaar geleden het land heeft verlaten. Daarnaast kan uw bewering voor de DVZ dat uw buurman vóór hij deze 2 convocaties ontving nog andere convocaties voor u kreeg, maar deze weggooid, worden betwijfeld, in het licht van de vaststelling dat op de convocatie van 02/04/2015 als nummer 001 staat en op deze van 10/04/2015 het nummer 002. De nummers die erop staan genoteerd suggereren dan ook dat het de eerste 2 convocaties betreft die aan u werden geadresseerd, wat merkwaardig is vermits u zo lang geleden al vertrokken bent. Dat men u pas na 14 jaar zou uitnodigen in verband met de door u aangehaalde asielmotieven is hoogst onwaarschijnlijk en bevestigt de eerdere twijfels over de geloofwaardigheid van uw vervolging. Op de convocaties staat overigens enkel als reden voor de uitnodiging 'Affaire le concernant'. U verklaarde hierover zelf dat u 80 tot 90% zeker bent dat de

convocaties verband houden met uw vorige asielaanvraag (gehoor DVZ dd. 12/06/2015, pt. 15), maar hiervoor is op de convocaties zelf geen enkele indicatie terug te vinden. Deze convocaties doen bijgevolg geen afbreuk aan de in het kader van uw eerste asielaanvraag gedane vaststellingen.”

In onderhavig verzoekschrift laat verzoeker nog steeds na een coherente en afdoende verklaring te bieden voor het beweerde feit dat zijn vroegere buurman de eerder ontvangen convocaties voor verzoeker weggooide, wanneer hij op de hoogte is van verzoekers situatie. Zijn beweringen dat de op de convocaties weergegeven serienummers slechts betrekking hebben op het jaar 2015 en dat de vermeldingen “urgent” en “affaire le concernant” een soort van automatisme zijn in Kameroen en op elke oproeping voorkomen, staaft hij op geen enkel wijze. Het betreft dan ook slechts blote beweringen, die geen afbreuk kunnen doen aan de pertinente motieven in de bestreden beslissing, die door de Raad worden overgenomen en tot de zijne worden gemaakt. Daarenboven komt het geenszins plausibel over dat verzoeker actueel, nagenoeg veertien jaar nadat hij het land heeft verlaten, in de (‘dringende’) negatieve aandacht van de autoriteiten komt te staan.

Aangaande zijn paspoort wordt in de bestreden beslissing terecht vastgesteld dat verzoeker hieromtrent incoherente verklaringen heeft afgelegd. In onderhavig verzoekschrift bevestigt verzoeker slechts één versie van de vastgestelde tegenstrijdigheid, hetgeen deze tegenstrijdigheid uiteraard niet ongedaan maakt.

Waar verzoeker stelt dat verweerder ten onrechte voorbijgaat aan de twee door hem neergelegde artikels, dient vastgesteld dat verzoeker nalaat *in concreto* te duiden waarom verweerder volgens hem ten onrechte voorbijgaat aan deze artikels. Dit klemt des te meer daar deze artikels wel degelijk werden opgenomen in de motivering in de bestreden beslissing: *“Voor wat het door u voorgelegde artikel van V.N. over mensenrechtenactivist Kongso Stephen en een artikel van P.K., getiteld ‘Religious revival in the Roman catholic church and the autochthony-allochthony conflict in Cameroon’ betreft, kan het volgende worden opgemerkt. U legde volgens uw eigen verklaringen het eerste artikel voor omdat hieruit blijkt dat de Kameroense autoriteiten nog steeds mensenrechtenactivisten vervolgen; in casu werd mensenrechtenactivist Kongso Stephe volgens u op 8 mei van dit jaar opgesloten (gehoor CGVS, p. 7). U leidt hieruit af dat de omstandigheden in Kameroen nog steeds dezelfde zijn als toen u vertrok (gehoor CGVS, p. 7). U legde het tweede artikel voor om de omstandigheden uit te leggen waarin u politiek actief werd (gehoor CGVS, p. 6). Deze artikels beschrijven echter feiten, die niet afdoende zijn om de conclusies die in het kader van uw eerste asielaanvraag werden gemaakt te wijzigen en doen ook geen afbreuk aan hogervermelde opmerkingen over de andere nieuwe elementen die u in het kader van uw tweede asielaanvraag voorlegde.”*

Deze motivering wordt door de Raad tot de zijne gemaakt.

Tevens dient vastgesteld dat verzoeker geen enkel inhoudelijk verweer voert tegen de volgende pertinente opmerking in de bestreden beslissing, die eveneens door de Raad wordt beaamd en overgenomen: *“In het algemeen kan ook nog worden opgemerkt dat het verbazing wekt dat u pas na 14 jaar een nieuwe asielaanvraag indient. Uw verklaring voor de DVZ dat u eerder geen contact meer had met uw familie, werkgever of advocaat en pas opnieuw asiel vroeg toen uw buurman u contacteerde in verband met de convocaties die hij voor u kreeg zijn volstrekt niet overtuigend als verantwoording hiervoor. U verklaarde immers evenzeer dat u wel contact had met zakelijke partners in Kameroen (gehoor DVZ dd. 12/06/2015, pt. 19 en gehoor CGVS, p. 5) en voor het CGVS verklaarde u dat u vanuit België wel contact had met uw vader (die in 2010 overleed) en vanaf 2012 ook contact had met uw moeder en ook telefoneerde en contact had via Facebook met 2 zussen en een broer (gehoor CGVS, p. 5-6). Men zou toch verwachten dat u eerder inspanningen zou hebben gedaan om de personen met wie u contact had te vragen om u nieuwe elementen te bezorgen in het kader van een eventuele tweede asielaanvraag.”*

Wat betreft de aan onderhavig verzoekschrift gevoegde kopie van een attest van immatriculatie van 1 juli 2015 (stuk 2), een attest van inburgering van 30 juli 2010 (stuk 3), een attest van gezinssamenstelling van 14 juli 2015 (stuk 4) en de schriftelijke verklaring van 20 augustus 2015 (stuk 13) duidt verzoeker niet aan op welke wijze deze stukken de motieven in de bestreden beslissing zouden kunnen weerleggen. Hetzelfde geldt voor het louter opnieuw bijbrengen van twee schrijvens van HRDA (stukken 5 en 6) en de briefomslag (stuk 7). De kopie van het Kameroens paspoort, de convocaties en de twee artikelen (stukken 1, 8-9 en 14-15) kwamen hoger reeds ter sprake. Het uittreksel uit het rapport van Amnesty International (stuk 10) bevat slechts algemene informatie die geen betrekking heeft op verzoekers persoon, terwijl verzoeker zijn vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk dient te maken, waar hij, gelet op het voorgaande, in gebreke blijft.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.2. Gelet op het hoger vastgestelde inzake zijn relaas en de elementen in het dossier toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig november tweeduizend vijftien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS